KOSMONOSKÝ zpravodaj

Informační list Kosmonos a Horních Stakor — listopad 2023

Uvnitř čtěte

Vítání kosmonoských občánků … 2

Pozvánky na kulturní akce … 3

Muzeum Horní Stakory … 4 - 5

Úspěchy kosmonoských Pomněnek … 6

Sezóna kosmonoských hasičů … 7

Rozhovor s cyklokrosařskou Kristýnou Zemanovou … 8

KOLAUDACE V LOKALITĚ POD ZÁMKEM

Dne 7. listopadu 2023 došlo k přejímce i ke kolaudaci poslední páté etapy rekonstrukce komunikací v lokalitě pod zámkem. Završil se tak proces postupné etapovité rekonstrukce celého JZ kvadrantu Kosmonos, který byl zahájen v roce 2016 přípravou projektové dokumentace a od roku 2019 postupnou realizací.

Každá z etap zahrnovala nejen výstavbu nových vozovek, chodníků, parkovacích stání, veřejného osvětlení a nových sadovnických úprav, ale vždy tomu všemu předcházela i rekonstrukce podzemních inženýrských sítí – plynu, vodovodu, kanalizace a v prvních dvou etapách i elektrické rozvody NN. Souběžně s výstavbou chodníků došlo i k pokládce nové optické sítě. Suma sumárum tak investice města pro všechny etapy činila celkem 85,36 milionu korun, přičemž důležité je zmínit, že odhad nákladů v roce 2018 činil částku 93,38 milionu korun. Pro město je to, myslím si, velmi dobrá vizitka! V součtu s ostatními správci podzemních sítí však celková investice do celé předmětné lokality překročila částku 170 mil. Kč.

Jen pro doplnění rozsahu této na poměry Kosmonos velkolepé akce uvádíme pár čísel:

Nové komunikace – délka 3,320 km
Nové chodníky – délka 6,380 km
Nové LED lampy veřejného osvětlení – 150 ks
Nově vysázené stromy – 114 ks
Nově vysázené keře – 3609 ks
Nové parkovací stání – 171 ks
Realizace 2019 -2023
2 etapy realizovala společnost COLAS CZ, dvě etapy společnost H--Intes s.r.o a jednu etapu společnost SaM Česká Lípa a.s.

Ing. Michal Šimon,
vedoucí správního odboru

PRÁCE V AREÁLU BIOTOPU

Do konce listopadu bude dokončená třetí etapa revitalizace areálu Biotopu a Obory. Dopomohlo k tomu také počasí, které bylo k terénním úpravám velmi přívětivé. Navazovat budou další práce. Na Městském úřadu Kosmonosy byla také vytvořena skupina pod vedením Terezy Fridrichové. Ta má za úkol připravit a vymyslet akce, které by se právě tam mohly konat. Samozřejmě vás o těchto akcích budeme informovat prostřednictvím Zpravodaje, na sociálních sítích a webových stránkách města. **(pp)**

BRONZ Z EVROPY PRO KRISTÝNU ZEMANOVOU

Kosmonoská cyklokrosařka Kristýna Zemanová vybojovala další velký úspěch. Ve francouzském městě Pontchâteau si dojela pro bronzovou medaili z mistrovství Evropy do 23 let. Krátce po svých dvacátých narozeninách navázala závodnice Brilon Racing Teamu na třetí místo ze světového šampionátu.

Sluší se dodat, že pro vítězství si dojela Britka Backstedtová a druhá projela cílem Lucemburčanka Schreiberová. *„Zase jsem trošku zaspala na startu,“* ohlížela se Kristýna Zemanová za medailovým závodem pro web cyklokros.cz a pokračovala: *„Vznikla tam menší mezera, takže jsem nemohla jet v kontaktu s nejlepšími. Prakticky celý závod jsem pak jela s Nizozemkou Bentveldovou, která se se mnou ale nechtěla střídat, a spíš jsme po sobě koukaly. Měla jsem obavy, aby nás nedojela pátá Molengraafová. Tak jsem za to v pátém kole vzala a vyzkoušela, jak na tom je. Pak už jsem si jela svoje tempo a soustředila se, abych zbytečně nechybovala. Bylo to hodně větrné a do tahu, takže jakákoliv ztráta se nedala lehce sjet. Jsem ráda, že to takhle dopadlo.“* Kristýně Zemanové patří velká gratulace. Velký rozhovor s ní si můžete přečíst na straně 8 kosmonoského Zpravodaje. **(red)**

SVOZ BIOODPADU

Z Městského úřadu Kosmonosy pro vás máme jedno důležité upozornění. Až do konce listopadu probíhá svoz bioodpadů každý týden ve čtvrtek. Od prosince do konce února pak jenom jednou za 14 dnů, a to ve čtvrtek v lichém týdnu. **(red)**

TÝM PRO LORETU

Starosta města vytvořil tým na převzetí té části Lorety, která není v majetku města, aby se do jeho vlastnictví začlenila. Proto probíhají intenzivní jednání s Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Pokud vše proběhne podle plánu, tuto část by město mělo převzít v příštím roce. **(red)**

V České republice jsme si 28. října připomněli státním svátkem vznik Československa. Za město Kosmonosy položil věnce a uctil památku starosta PharmDr. Eduard Masarčík

REVITALIZACE ZÁMECKÉHO PARKU

ŠKODA AUTO Nadační fond

V zámeckém parku se vše chystá na revitalizaci celého areálu. V posledních týdnech probíhaly pravidelné prořezy. *„Samotná revitalizace začne příští rok. Ing. Arch. Ivan Marek už dokončil studii, která je součástí celého projektu,“* zmínil kosmonoský starosta PharmDr. Eduard Masarčík. *„Ten nám z větší části bude pomáhat financovat Nadační fond Škoda Auto. Bylo ale nutné získat potřebné závazné stanovisko od památkářů, aby studie mohla být „překlopena“ do projektové dokumentace. Dobrá zpráva je, že stanovisko už je – a je kladné. Dalším krokem je předběžné vyčíslení celého projektu, které dostaneme v nejbližších dnech.“* Představitelé města budou o rozpočtu jednat právě s Nadačním fondem Škoda Auto. *„S jeho zástupci se budeme bavit také o veškerých akcích na území města Kosmonos. To znamená přípravných, stavebních, společenských. A pochopitelně o možném příspěvku z Fondu právě na tyto akce,“* doplnil PharmDr. Eduard Masarčík.

Podobně už Nadační fond přispěl na revitalizaci přírodního koupacího biotopu. To samé by mělo platit i o revitalizaci zámeckého parku v Kosmonosích. **(pp)**

Zámecký park čeká revitalizace. V budoucnu bude i místem, kde se budou konat nejrůznější akce. Ilustrační foto: Jaroslav Hoffmann

INFORMACE Z MUZEJNÍHO SPOLKU

Dne 23. října proběhla členská schůze muzejního spolku, kde kromě běžné agendy došlo ke zvolení nového vedení spolku, kdy muzejní spolek a jeho činnost bude nově řídit pětičlenná správní rada ve složení paní Milada Remešová, paní Jana Jancáková, paní Kateřina Petříčková, pan Petr Boubín a pan Jiří Sturz.

Na členské schůzi jsme diskutovali o novém směru muzea a muzejního spolku, včetně spolupráce s Osvětovou besedou, spolkem Společně srdcem a dalšími spolky. Dalším tématem byly společné vize, propojení, plánování, pohledy různých věkových skupin, respekt a hlavně stejný cíl a tím je prezentovat historii našeho města všem generacím. Nová koncepce muzea má připomínat důležité momenty z historie Kosmonos. Tento koncept bude v blízké době představen veřejnosti a zastupitelstvu města.

Členové Muzejního spolku se svém volném času věnují různým činnostem a jednou z nich je i třídění

muzejních exponátů v depozitu – to aktuální proběhlo 4. listopadu. Jelikož ale Muzejní spolek nemá k dispozici dostatek prostor, kde by mohl vystavovat předměty z depozitáře muzea, bylo nutné některé exponáty vytřídit a ponechat jen ty, které mají historickou hodnotu a vztah k našemu městu. Děkujeme panu Sturzovi za odborný dohled a všem, kteří, i když byl volný den, přišli a pomohli, a dokonce i některým dětem našich členů. Věříme v širokou podporu veřejnosti a děkujeme Městu Kosmonosy za podporu naší činnosti.

Mgr. Petr Boubín

VÍTÁNÍ KOSMONOSKÝCH OBČÁNKŮ

V sobotu 21. října proběhlo „ Vítání občánků“ v Zrcadlovém sále zámku Kosmonosy. Slavnostní akt zahájil místostarosta města Kosmonosy JUDr. Ladislav Řípa společně s paní Ludmilou Linhartovou. Recitačně a hudebně přispěli jako již tradičně žáci ze ZŠ Kosmonosy, děvčata ze ZUŠ Mladá Boleslav a Vojta Sekera hrou na cello. Velké poděkování patří hlavní organizátorce setkání pí. Ludmile Linhartové. Za fotografie pak panu Jiřímu Ulrychovi. **(red)**

Místostarosta JUDr. Ladislav Řípa při vítání občánků

Pohled do Zrcadlového sálu při vítání občánků

POZVÁNKA NA VÁNOČNÍ KONCERT

Osvětová beseda Vás zve na Vánoční koncert světového houslového virtuóza, laureáta prestižních mezinárodních ocenění Alexandra Shonerta v úterý 12. prosince v 19.00 hodin do Zrcadlového sálu zámku v Kosmonosích. Na klavír Alexandra Shonerta doprovodí jeho matka Natalia. Alexander Shonert, přezdívaný «Paganini ze Sibiře» je absolventem Novosibiřské státní hudební akademie M. I. Glinky v Irkutsku, kde později získal doktorát. Muzikant s mimořádným talentem, živou povahou a neobyčejnou schopností improvizace od roku 1999 žije a pracuje v Praze, a v roce 2010 získal za významný kulturní přínos občanství České republiky. Brilantní virtuozita a výrazná osobitost Shonertova interpretačního stylu si získaly uznání kritiků. Jeho vystoupení sklízí vždy obrovské ovace. Tato akce je finančně podpořena Městem Kosmonosy. Vstupné 200,- Kč. Vstupenky možno zakoupit v předprodeji v Knihovně v Kosmonosích - tel. 326 719 081. Jinak hodinu před představením u pokladny. Srdečně zveme.

Milada Remešová,
Osvětová beseda

PŘEDNÁŠKOVÝ CYKLUS OSVĚTOVÉ BESEDY

„Putování po slunných cestách české hudební kultury“. Oblíbený pravidelný přednáškový cyklus pořádaný Osvětovou besedou v Kosmonosích bude v příštím roce celý věnován „Roku české hudby“, vyhlášenému u příležitosti 200 let od narození Bedřicha Smetany. Cyklus nás provede nesmírně bohatým tématem dějin a vývoje hudební kultury v českých zemích v celoevropském kontextu i regionu.

Prostor bude věnován předním klasikům naší hudební kultury (Bedřich Smetana, Antonín Dvořák, Leoš Janáček, Bohuslav Martinů) stejně tak osobnostem starší české hudby (Adam Michna z Otradovic, Jan Dismas Zelenka) či významným mezníkům, kdy se české země staly nositeli nových trendů v celoevropském měřítku (husitská píseň, česká hudební emigrace v 18. stol.) Pořady, obohacenými řadou ukázek i přítomností hostů, tradičně provede historik, zpěvák a znalec hudby Jiří B. Sturz, a to po deset úterků, od 20. 2. 2024 – 23. 4. 2024.

Milada Remešová,
Osvětová beseda

ZELENÁ PRO UMĚLOVOU TRÁVU

Ve fotbalovém areálu SK Kosmonosy bude hřiště s umělou trávou. O jeho výstavbě se v posledních letech hodně diskutovalo, teď už projekt dostal definitivně zelenou. Aktuálně se celá investiční akce zpracovává do rozpočtu. *„Máme už také firmu, která připravuje projektovou dokumentaci. Pokud vše půjde podle našich plánů, tak na jaře bychom chtěli začít a skončili bychom na podzim příštího roku,“* nastínil průběh prací spojených s výstavbou hřiště s umělým povrchem starosta PharmDr. Eduard Masarčík. Přes letošní zimu navíc dojde k rekonstrukci zázemí areálu SK. Z pěti šaten se dvě budou předělávat, další tři v průběhu příštího roku. Celkově tak dojde k modernizaci celého areálu z hlediska zázemí i šaten jak pro týmy, tak rozhodčí. **(pp)**

PROSTORY PRO KNIHOVNU

V závěru letošního roku by měla být ukončena přestavba bývalé části služebny Městské policie. Tu vedení města uvolnilo pro potřeby Městské knihovny. *„Vše, co se týká chodu knihovny i doprovodných akcí má na starosti její vedoucí paní Martina Melmuková. Jde o program nejen v prostorách „staré knihovny,“ ale i v těch nových prostorách. V nich bude moderní technika a nový nábytek,“* zdůraznil kosmonoský starosta PharmDr. Eduard Masarčík. **(pp)**

NA LOVU S KALKULÁTOREM

Velmi populární je televizní soutěž Na lovu. Vysílá ji televize Nova a jejím moderátorem je Ondřej Sokol. Oblíbení jsou také samotní lovci. Jedním z nich je JAKUB KVÁŠOVSKÝ. Ten také usedne do pomyslného křesla pro hosta v pořadu Za zrcadlem. Konkrétně 8. ledna 2024. Program, který v Zrcadlovém sále zámku Kosmonosy začne v 18 hodin, doplní hudební vystoupení bratrů Sekerových a chystá se také malý kvíz. O přípravě akce i předprodeji vás budeme ještě informovat prostřednictvím webových stránek města. Cena vstupenky bude 50 korun. Rezervace je možná na mailu pavelpetr67@volny.cz nebo na sekretarka@oukosmonosy.cz **(pp)**

ZE ŽIVOTA SPOLKU SPOLEČNĚ SRDCEM

DÝŇOVÁ FOTOSOUTĚŽ

Měsíc říjen každoročně patří k tematickým aktivitám Halloweenu. Letos proběhla pravidelná fotosoutěž, do které se mohl zapojit každý, kdo vytvořil dýni v jakékoliv podobě. Ve fantazii se meze nekladly. Veřejnost mohla zasílat fotografie tradičně vydlabaných dýní, ale i vyrobených, upečených, netradičně ozdobených, výtvarně ztvárněných. Letos se sešlo neskutečných 46 soutěžních fotografií, ze kterých bylo velmi obtížné vybrat 3 nejlepší, nejzajímavější. Všechny fotografie jsou uloženy jak na webové stránce spolku, tak na facebooku. Mnohokrát děkujeme za zaslané fotografie a už nyní můžeme odtajnit, že v prosinci se můžete těšit na další zimní fotosoutěž. **(až)**

PŘEDVÁNOČNÍ SETKÁNÍ PRO SENIORY

Pro seniory z Kosmonos a Horních Stakor máme jednu kulturní pozvánku. Je do školní jídelny kosmonoského zámku na úterý 28. listopadu od 16 hodin. Vstup zdarma, program a občerstvení pro přihlášené zajištěno. Rezervace na mailech m.remesova@volny.cz nebo spolecnesrdcem@seznam.cz, případně na mobilu 608 519 028. **(jj)**

VAŘÍME Z VODY

Toto je trefný název další z řady talk show s Lukášem Hejlíkem a Alanem Novotným, která proběhla 31. 10. v klubovně hasičské zbrojnice Kosmonosy. Cooking show, ve které dochází k opravdovému vaření, ne samotnými herci, nýbrž dobrovolníkem z publika. 8 evropských tatínků z 8 evropských států na základě rozhovorů přidává do jednoho receptu surovinu charakteristickou pro svou zemi. Z nečekaných, netypických kombinací vzniká přímo před zraky publika pokrm, který mohou všichni ochutnat, a který mnozí z nich jistě zkusí uvařit i doma. Klubovnou se nesl smích, krásná vůně a bezprostředními reakcemi herců bylo vše výjimečné. Děkujeme všem, kteří se přišli pobavit. Taktéž hasičům města Kosmonosy a městu samotnému za souhlas s touto akcí a propůjčení prostor. **(až)**

PROSBA SPOLKU

Pro aktivity spolku Společně srdcem hledáme prostor k pronájmu. Rádi bychom otevřeli společenskou místnost „klubovnu“ pro setkávání dětí, vzdělávací, kreativní kurzy, tvořivé dílničky a pro příjemné setkávání seniorů. Hledáme prostory se sociálním zázemím. Venkovní oplocený prostor by byl úžasný bonus, ale není podmínkou. Pokud jste majitelem takového místa, případně víte o nějaké možnosti, prosím ozvěte se nám na spolecnesrdcem@seznam.cz **(jj)**

POZOR, V KNIHOVNĚ JE KOCOUR!

V pátek jsem v knihovně opět nebyla sama. Navštívit mě přišla paní učitelka Romana Karásková a její třída 4.B. Setkání to bylo domluvené a nutno říct, že z mé strany plné očekávání. Pro čtvrťáky jsem si totiž připravila spoustu informací týkajících se historických událostí a osobností z oblasti knihovnictví. Měla jsem trošku obavy, zda téma nebude pro žáky moc těžké a bude je bavit. Byla jsem ovšem velice mile překvapena! Holky a kluci poslouchali, spolupracovali a ukázali, že některá jména a události z historie (ačkoliv se je ještě ve škole neučili) znají. Nutno podotknout, že jsem celou lekci vystavěla na knížce od Kláry Smolíkové – Pozor, v knihovně je kocour! A nápomocná mi byla také výstava k této knize, kterou budeme celý listopad v knihovně mít. Moc děkuji dětem i paní učitelce za příjemné propršené páteční dopoledne. I když toto počasí nám vlastně náramně hrálo do karet, protože i příběh s kocourem se začal odehrávat

v jeden takový propršený pátek. Těším se na příští setkání v lednu!

Martina Melmuková,
Knihovna Kosmonosy

PRVNÍ SETKÁNÍ S KNIHOVNOU

První setkání s knihovnou zažila třída 1.A paní učitelky Pavly Šímové. Měla jsem obrovskou radost, že jsem mezi žáky potkala i několik „ medvídků“ z MŠ od Káti a Míši.

Holčičky a kluky jsem seznámila s chodem knihovny. Ukázala jsem jim i to, jak se rodí knížka a kolik práce za každou z nich stojí. Víme, jak se ke knížkám nechováme, kde máme náš bibliobox a k čemu slouží. A aby to nebyla nuda, zahráli jsme si na obrácené ilustrátory a vytvořili strom plný příběhů. Každá knihovna je totiž příběhů úplně plná. A já věřím, že alespoň některé z nich dětem představím na dalších návštěvách v knihovně. Mám radost, že někteří žáci pak zavítali do knihovny i s rodiči a vypůjčili si knížku na čtení domů. Zkrátka, prožili jsme dvě úžasné hodinky ve společnosti knih. Děkuji za milou návštěvu dětem i paní učitelce a budu se těšit na příště.

Martina Melmuková,
Knihovna Kosmonosy

NA NÁVŠTĚVĚ MUZEA V HORNÍCH STAKORÁCH

Na státní svátek, v sobotu 28. října, jsme využili pozvání Muzejního spolku a vydali se do expozice muzea v Horních Stakorách. Za doprovodu paní Milady Remešové a pánů Miroslava Štěpánka a Jaroslava Horáka. S objektivem fotografa pana Jaroslava Hoffmanna. Věříme, že tato reportáž a zveřejněné rozhovory vás přesvědčí o tom, že by si muzeum zasloužilo Vaši pozornost a hlavně návštěvu. Litovat rozhodně nebudete. Naopak, možná stejně jako my, budete překvapeni, co expozice nabízí a složíte obdiv těm, kteří o muzeum dnes pečují.

Muzeem Horní Stakory vás velmi ochotně provedou pánové Miroslav Štěpánek (vlevo) a Jaroslav Horák.

PODPORA MĚSTA MUZEA VE STAKORÁCH

Muzeum v Horních Stakorách bylo založeno před 75 lety. Spravuje ho Muzejní spolek a město Kosmonosy jeho činnost maximálně podporuje. Při komentovaných prohlídkách v expozici to pro Zpravodaj uvedl místostarosta JUDr. Ladislav Řípa. *„Muzeum v Horních Stakorách je ukázkou obrovské práce místních lidí, jejich nadšení je úžasné. Každý, kdo se stará o historii a o to, aby se na ní nezapomínalo, aby věci zůstaly v paměti lidí, si zaslouží velkou pochvalu a respekt. Pro budoucí generace je důležité, aby se podívaly do minulosti – nejen v té digitální podobě, ale i v té podobě fyzické. Důležité totiž je si na ty věci sáhnout a vidět je na vlastní oči. Já jsem tady obdivoval ty věci, které se vztahují k historii obce jako takové – to znamená předměty, které jsou dobové a zároveň související s obcí – ať už to jsou vykopávky nebo věci denní potřeby,“* zmínil JUDr. Ladislav Řípa.

Místostarosta JUDr. Ladislav Řípa při prohlídce muzea v Horních Stakorách.

MUZEUM JE SOUČÁST MÉHO ŽIVOTA ŘÍKÁ MIROSLAV ŠTĚPÁNEK

Jedním z mužů, kteří se výraznou měrou podílí na chodu muzea Horní Stakory, je pan Miroslav Štěpánek. Pro tamního rodáka je to, jak říká, součást jeho života. Věří, že právě muzeu ještě může hodně dát. Povídali jsme si i o zakladatelích muzea nebo samotné expozici, která si zaslouží velké uznání. Určitě to ocení každý, kdo se rozhodne muzeum navštívit.

V případě muzea Horní Stakory se zmiňují dvě jména zakladatelů. Prvním je Antonín Čech, druhým Jiří Valenta. Co vlastně je o nich známo?

„Oni spolu věkově nesouviseli. Pan Čech byl mnohem starší a neměl v podstatě speciální vzdělání, on byl cihlář. Ale velmi intenzivně se o archeologii zajímal. Už v mládí v cihelně přišel do styku s různými nálezy při kopání hlíny. Začal se o nálezy zajímat a vypracoval se na velmi solidního archeologa. Měl i kontakty v archeologickém ústavu v Praze, ale čekal od nich větší odezvu, větší zájem o nalezené věci. Sice ho navštívil doktor Turek, sepsal odborný článek, ale už se o to dál nezajímal. A až na sklonku života se pan Čech dal dohromady se synem učitelů Valentových – a ten se zajímal o další sbírkové předměty. V podkroví zdejší školy pak vytvořili malé muzeum, které otevřeli 16.října 1949, takže příští rok oslavíme 75 let. Úžasné na tom je to, že pan Čech všechny své nálezy a poznámky sepsal do jednoho sešitu, a my dnes máme poměrně ucelený dokument, ze kterého můžeme čerpat. A pokud k tomu přidáme ještě další zjištění, tak se tady rýsuje úžasná celková historie prostoru Stakor od nejstarší doby kamenné až do současnosti.“

Říkal jste malé muzeum. Ano, plochou určitě, ale ne množstvím artefaktů. Jak jste je vlastně získávali?

„Pánové Čech i Valenta po druhé světové válce tady vyvinuli takovou iniciativu, kdy se domlouvali s jednotlivými občany, ať se podívají na půdy, jestli tam nenajdou nějaké věci, které už pro ně samotné nemají žádný význam a třeba by je i vyhodili. A to, co bylo pro muzeum zajímavé, sem dali. My teď máme v depozitáři ještě spoustu beden, kde jsou dokumenty z běžného života obce. Jen by se musel najít někdo, kdo si vyčlení čas a všechny písemnosti uspořádá. My teď chceme hlavně využít to, co je zpracované, to znamená velký zápisník pana Čecha. Chceme ho dát do takového stavu, aby si ho zájemci mohli přečíst, doplnit ho fotografiemi, obrázky, mapkami a tak dále. Pan Čech neměl děti, a to muzeum bylo vlastně takové jeho dítě.“

Můžete zmínit, který z těch exponátů je nejcennější a nejstarší?

„Nejstarší je artefakt ze starší doby kamenné, což jsou zuby nosorožců a rohy pravěkých zvířat a nálezy kamenných motyk, seker. Topůrka jsou ale nová, dělal jsem je pod dozorem Mgr. Filipa Krásného, který dodal nákresy, abych věděl, jak vypadala. Jsou vyrobená z jasanového dřeva. Chtěli jsme, aby si návštěvníci dokázali představit, jak ty nástroje fungovaly. Když tady ležely jen ty kamenné nástroje, tak ani já jsem si nedovedl představit jejich funkci.“

Návštěvníky určitě zaujme také lebka umístěná v expozici. Odkud je?

„Lebka je z lokality, kde ve třicátých letech 20.století vzniklo zahradnictví. A když se kopaly základy pařníků, tak ji tam objevili a vůbec je nenapadlo, že jde o tak starý nález. Je datovaný kolem roku 500 našeho letopočtu. Dále tam byly různé kroužky – ať už do uší, na krk nebo na ruku, ale spoustu jich tehdy odvezli do Mladé Boleslavi a taky do Prahy, ale kde dnes ty nálezy jsou, se úplně neví. My doufáme, že jsou někde v nějakých depozitářích.“

Při komentovaných prohlídkách si návštěvníci muzea mohli prohlédnout také staré mince a bankovky. Co k nim můžete prozradit?

„Dřívější uspořádání této expozice bylo, že se ty bankovky navzájem překrývaly a nebyly vidět celé. A podívejte se, jak jsou krásné, je to vlastně umělecké dílo. A je tu i spousta medailí z období císaře Františka Josefa I., které byly různě roztroušené mezi mincemi. A my jsme to snažili uspořádat tak, aby byly pohromadě a byl v tom pořádek. Tady pak máme mince z Rakouska-Uherska, mince po vyhlášení Sovětského svazu v roce 1922 – a znovu všechny ty mince byly smíchané. Spousta jich je ještě pomíchaných, tak nás čeká obrovská práce. Ale jsou mezi nimi hodně zajímavé kousky. Jen přemýšlíme, jak se ty mince všechny sem dostaly. Máme teorii, že starší lidé celý život shromažďovali nějaké věci, pak jim to bylo líto vyhodit, a tak se to dostalo k nám. Oni (o) dnešní mladí o to nemají takový zájem. Pro ně je třeba druhá světová válka pravěk. Nedokážou si to představit. Oni si vlastně nedokážou představit například ani telefon s kabelem – nebo že nebyl telefon vůbec...(smích).“

Čím je pro vás osobně muzeum? Srdeční záležitost?

„Já jsem se ve Stakorách narodil, chodil jsem sem do školy a při vyučování nás sem do muzea brali, abychom si všechno prohlédli. Pak jsem na chvíli odešel do Mladé Boleslavi, ale ve Stakorách jsem si postavil dům na zahradě rodičů, kde se po léta nacházela velká spousta artefaktů. Je to součást mého života a já teď v důchodu už dělám jen to, co mě baví. A myslím si, že pro to muzeum ještě můžu něco udělat. Muzeum totiž nesmí být statická záležitost, musí být atraktivní a musí to být pohled dnešní doby.“

Jak je možné se do muzea vůbec dostat? Je to jen při výjimečných příležitostech?

„Muzejní spolek má na svých stránkách uvedené telefonní číslo na pana Horáka s tím, že když si to někdo chce prohlédnout, tak mu zavolá a domluví si individuální návštěvu.“

K REGIONU MÁM CITOVÝ VZTAH LÍČÍ JAROSLAV HORÁK Z CHALOUPEK

Svůj život spojil pan Jaroslav Horák se zdejším regionem. Hlavně s Chaloupkami a Horními Stakorami, kde má společně s Miroslavem Štěpánkem velké zásluhy na chodu muzea. Také jeho jsme pozvali k redakčnímu mikrofonu a natočili s ním rozhovor.

Pane Horáku, jaký vlastně máte vztah ke zdejšímu regionu? Můžete ho přiblížit?

„Já jsem se měl narodit v Chaloupkách, ale narodil jsem se v Mladé Boleslavi v porodnici v roce 1953. Už od malinka moje maminka, která se v Chaloupkách narodila, mi tady o tom kraji vyprávěla. A hlavně mluvila o muzeu. Vyprávěla o panu Čechovi, který zde muzeum zakládal. A já jsem od mala měl vztah k historii a tady k tomu kraji. A shodou okolností jsem se před mnoha lety skamarádil s Filipem Krásným, později s panem Karlem Herčíkem a před šesti lety s panem doktorem Petříčkem z Kosmonos. A on mě tím muzeem vlastně pohltil. A jak můj život začal vyprávěním o panu Čechovi, tak ten můj kruh se vlastně uzavřel, a ke konci života pokračuji v tom, co pan Čech začal.“

Vy jste celý život byl v Chaloupkách?

„Ne. Do roku 1976 jsem bydlel v Nymburce, o rok později jsem nastoupil do Škodovky a od roku 1999 jsme se konečně přestěhovali do Chaloupek, což byl můj sen. Byl to dům, který postavil dědeček s babičkou v době, kdy do Chaloupek ještě nebyla zavedená elektřina. Takže já k tomu domu mám obrovský citový vztah. A k tomuto kraji obzvlášť.“

Tím se dostáváme k tomu, že si Chaloupky zaslouží představení …

„Je to osada rybářů, která je asi 200 let stará, protože tady ten kraj byl plný rybníků, jezer a mokřadů. Pan Karel Herčík mi řekl, že tady bylo 108 vodních ploch.“

Vy jste se podílel na znovuotevření muzea v Horních Stakorách. Opravdu hodně vám přirostlo k srdci?

„Samozřejmě. V roce 2016, kdy došlo ke spojení Muzejního spolku z Kosmonos s Horními Stakorami, mě navštívil pan Petříček a nabídl mi spolupráci ještě s panem Štěpánkem. Nejdřív jsme začínali s archivem – jsou tu 100 až 150 let staré listiny – to teprve musíme prostudovat. My tady každý rok něco děláme a vylepšujeme. Samozřejmě pokud to finance dovolí. Muzejní spolek dostává dotace od města Kosmonos. Zatím se nestalo, že by nám odmítli cokoli zaplatit.“

Součástí muzea je také původní školní třída. Co vlastně všechno v ji je možné vidět?

„Je tady historie od počátku, to znamená od 31. srpna 1924. Je tu posloupnost všech ředitelů – jeden z nejznámějších byl Hugo Dohnal, hudební skladatel, složil na 100 písniček. A je tu i soupis učitelů. Jedním z prvních tady byla rodina Valentova, pan Valenta byl i ředitelem. Tato rodina tady založila také divadlo – začali hrát v místní hospodě, a pak, když nastoupila rodina Richtrova, tak začali hrát divadlo ve škole. Vytvořili prkna, která znamenají svět, ušila se opona – a tady je doklad toho, že ta divadelní představení se opravdu uskutečnila. My máme v depozitáři plakáty na ta představení, a jak plánujeme další rozšíření muzea, tak bychom rádi lidem ukázali, jaká byla ta divadelní posloupnost, protože je vše zdokumentované.“

Přímo ve školní třídě je umístěno také velké množství fotografií. Co je na nich?

„Vidět na nich můžete fotografie žáků jednotlivých tříd. Rádi bychom sehnali i další, které bychom okopírovali pomocí digitální techniky, a rádi bychom, aby se žáci poznali. Tady je fotografie Josefa Šimona, rodáka z Chaloupek, který byl amatérským archeologem, ale vystudoval na kněze a v té hierarchii to dotáhl velmi vysoko. Tenkrát, ještě za Rakouska-Uherska Horním Stakorám nabídl, jestli chtějí peníze na školu nebo na kostel. Ale radní rozhodli, že je kostel důležitější. A škola se pak postavila až za první republiky – a příští rok oslaví 100 let.“

Prozradíte, jaké máte ve spojení s muzeem přání? Co byste si přál tady ještě zrealizovat?

„Já nevím, jestli to můžu vůbec vyslovit… My tam máme takový přístavek, tak bychom muzeum chtěli ještě o tento prostor rozšířit.“

DVOUSTRÁNKU PŘIPRAVILI AUTOR PAVEL PETR FOTO JAROSLAV HOFFMANN

STAKORSKÉ MUZEUM VE SPRÁVĚ MUZEJNÍHO SPOLKU

Od roku 2016 muzeum v Horních Stakorách spravuje Muzejní spolek Kosmonosy. Víc nám o tomto propojení řekla jeho místopředsedkyně Milada Remešová. Nejprve uvedla, co za tímto krokem stálo.

„Chtěli jsme se toho ujmout. Předtím tady sídlila hornostakorská jednotřídka a o muzeum pečovaly paní Mgr. Jana Křiváčková se svou sestrou Věrou Baborákovou. Pak to v roce 2016 přešlo pod Muzejní spolek. My jsme se první rok tak jako rozkoukávali a pak už se všechno začalo rozjíždět ve spojení s archeologickou sbírkou.“

Co to pro vás znamenalo a vlastně znamená mít muzeum pod sebou?

„Staráme se ve své podstatě o administrativu a třeba žádosti o dotace. Loni to například bylo 60 tisíc na uspořádání archeologické expozice, další tisíce padly na úpravy. Všechno jde postupně. Najednou to není v lidských silách udělat. Tady jsou dva, řekla bych, nadšenci, patrioti – pan Horák a pan Štěpánek, kteří k tomu všemu mají vztah a tu práci se snaží dělat bez nároků na honorář. V muzeu potřebují něco ze dřeva, tady clip rámy – pořád je něco, co z té dotace je potřeba zaplatit. Oba pánové se tomu opravdu věnují celým srdcem.“

V jakém stavu vlastně bylo muzeum v okamžiku, kdy jste ho přebírali?

„Expozice byla zaprášená a odpovídala době. Samotné trendy v uspořádání expozic se velmi mění. Důležité také bylo to, že lidé se odnaučili muzeum navštěvovat. Nechodili do něj.“

Už tady padla jména důležitých osob ve spojení s muzeem – Mgr. Křiváčková, paní Baboráková, pánové Horák a Štěpánek. Kdo další si zaslouží uznání?

„Určitě pánové Petříček, Sturz a okresní archeolog pan Krásný, který se zasloužil o vznik prehistorické expozice.“

Prozradíte něco z plánů dotýkajících se muzea v Horních Stakorách?

„Muzejní spolek chce vydat publikaci. Tady v Horních Stakorách bude mít škola 100.výročí a my chceme tu publikaci věnovat nejen její historii, ale i historii obce a také pochopitelně muzea. Pan archeolog Filip Krásný by udělal takové pojednání o prehistorických nálezech. Takže ta publikace bude velmi různorodá, ale výstižná se zacílením na Horní Stakory a jejich okolí.“

POTLESK A SMÍCH JE PRO HERCE ŽIVÁ VODA, ŘÍKÁ JOSEF DVOŘÁK

Herce Josefa Dvořáka není třeba představovat. Ať už jsou to jeho legendární postavy vodníků, hlasy ve Večerníčcích nebo jeho filmové a televizní role. Jeho divadelní kariéra byla v počátcích spojená s ústeckým Kladivadlem, později s pražským divadlem Semafor, teď je principálem vlastní Divadelní společnosti Josefa Dvořáka. Neuvěřitelně vitální herec loni oslavil osmdesátku, a pokud jste zhruba v půlce října zavítali do Zrcadlového sálu, kam ho pozval Svaz žen, mohli jste se o jeho obrovské energii přesvědčit na vlastní oči. Kosmonoský Zpravodaj u toho nemohl chybět a hereckou legendu pozval k rozhovoru. Ale ještě než jsme se dostali ke slovu, Josef Dvořák začal vyprávět …

Tenkrát bylo velmi těžké se dostat na jakoukoli hru do divadla Semafor. My jsme tehdy hráli *představení* Taneční hodiny pro starší a pokročilé (divadelní hra podle novely Bohumila Hrabala – pozn. redakce), ale o mnoho těžší bylo dostat to představení na jeviště. Bylo hodně srandovní, oni tam posílali lidi z národního výboru, chodila nějaká dvojice, a ta si nechala udělat takové předváděcí představení, které jsme celé museli sehrát. A bylo na tom hrozné to, že je to komedie, a nikdo se nesmál. Za celou dobu nehnuli ani brvou. A když jsme dohráli, tak se zavřela opona, a my jsme slyšeli, jak u sálu bouchly dveře a ta dvojice odešla. Neřekla nám ani slovo. Pak nám zavolali z toho výboru a řekli, že bohužel to nemůžeme hrát. My jsme se logicky ptali proč a odpovědí bylo: „je tam mnoho věcí, které se musí změnit.“ Ale neřekli co…opravdu to byly šílené časy. V té hře nebylo nic, co by nebylo v Hrabalovi – a to jim dělalo problém. Tenkrát se věci od pana Hrabala v Praze vůbec nehrály. A s divadlem Na zábradlí jsme se přetahovali o to, kdo jeho věc uvede první. Tenkrát jsme vyhráli my, ale oni nám „vyfoukli“ Hlučnou samotu. To jsem chtěl moc dělat.

Nelze nezmínit legendární představení S Pydlou v zádech. Z kolika procent toto představení byla improvizace?

Je pravda, že každé představení nebylo jako přes kopírák. Ale my jsme si nedali za cíl, že budeme za každou cenu improvizovat. Ale vždycky nám něco Pánbůh nadělil, tak proč toho nevyužít. A to se děly věci. Já jsem si nikdy nepamatoval, z kolika procent byly nové repliky. Je ale pravda, že lidi neomylně poznají to, co bezprostředně před nimi na jevišti vzniklo. Na to má to publikum „čuch“.

Hrajete ještě tato dvě legendární představení?

S Pydlou *v zádech hrajeme pořád. Jen Janu Paulovou vystřídalo* postupně několik hereček, ale teď hraje roli Královny Markéta Hrubešová. P*řed Janou* Paulovou já stále smekám, protože ona tu Královnu stvořila. Ona měla tu výhodu, že ty další *dámy*, které přicházely, už měly vyrobený vzor. A ten „mustr“ byl dokonalý.

Jak vzpomínáte na zlaté časy Semaforu, i třeba před revolucí? Když se budeme bavit o Pydlovi, tak tehdy diváci vycítili, že je tam něco navíc…

Byla to velká radost. Byla nepsaná domluva divadla s diváky, že oni četli mezi řádky. Čekali na to, co se v textu objeví nového, co svým způsobem reaguje na věci, o který se nemluví. A je fakt, že to byl asi jeden z důvodů, proč vznikly malé divadelní scény. U těch stálých kamenných scén byl ten dozor přece jen důkladnější. Nám řada věcí procházela. A nejen diváci, ale i spolupracovníci se tak mohli „nadechnout“. Režisér Evžen Sokolovský, který režíroval jak Taneční hodiny, tak Pydlu, *říkal, že se chodí nadýchat čerstvého vzduchu. Úsměvné na tom je, že divadlo Semafor sídlilo ve sklepení, kde čerstvý vzduch nebyl nikdy. Co nebo čím je pro Vás kontakt s publikem?*

To je pro mě nejvíc. Bez toho to nejde. Nedá se to hrát bez publika. Když jsem byl kdysi jako herec v Kladivadle, které bylo v *Ústí nad Labem*, tak na nás chodilo strašně málo lidí. A kolega Pavel Fiala říkal: „zahrajeme si to pro sebe. Nehleďte na to, že tam sedí jen 10 lidí.“ Ono to jednou dvakrát jde, ale po čase jsme se ptali, když už budeme hrát i pro diváky. Bez nich to opravdu nejde. Ta jejich energie, empatie je nutná. A u mě osobně je na tom ta celá interakce založená, na bezprostředním kontaktu. Jakmile z nějakého důvodu – a někdy se to přihodí – není publikum z představení nadšené, není takzvaně na stejné vlně, tak se to na hře i hraní podepisuje. Potlesk a smích je totiž pro herce živá voda.

A pozná se to hned při první větě, že „dneska by to šlo?“

No, nemusíme to poznat hned. Ale musíme udělat všechno pro to, aby se nálada zvedla – pokud je to jen o náladě. Divák je nevyzpytatelný. My jsme před pár dny hráli v Liberci Čochtana (Čochtan vypravuje – pozn. redakce). A to představení nebylo nějak enormně divácky spontánní. My jsme z toho byli trošičku rozpačití, ale na konci lidi nechtěli opustit sál. Prostě každé publikum je jiné, každé reaguje jinak.

Měl jste nějakou vysněnou roli? A dočkal jste se jí?

Já jsem vyrostl v autorském divadle a tam je role i představení předkládané herci tak, aby je dotvářel nebo spoludotvářel. Takže já jsem nikdy neměl touhu hrát Hamleta, Krále Leara a tak dále. I když na druhou stranu bych se jim nevyhýbal – kdyby mi je někdo nabídl – ale *s vědomím publika, že jsme dostali tuto příležitost si s Hamletem, Romeem, Learem* takzvaně „zablbnout“. Hrát si s nimi – to je alfa a omega toho našeho divadelničení.

A naopak: byla role, se kterou Vás lidi spojovali, a nemohl jste se toho zbavit?

Byli to bezesporu vodníci. Jako by řada lidí mě v ničem jiném neviděla než ve vodnickém fráčku. Tak je fakt, že rozdíl mezi televizí a divadlem je obrovský – co se týče zásahu do publika. Kdo neviděl herce na divadle a má ho zařazeného jen podle televizních a filmových rolí, tak ho nezná komplet. Já si myslím, že v divadle hraju mnohem zajímavější věci, než se mi podařily *v televizi.*

Jak často teď hrajete?

Jak mě žena donutí…(smích). Moje žena Jája je manažerka našeho divadla, před tím dělala přes 30 let produkční v Krátkém filmu, a když jsme se postavili na vlastní nohy s naší Divadelní společností, tak bylo jasné, že ona se ujme této role. A jak mi roky přibývají, tak se trochu tomu divadelnímu světu vzdaluju. Nechci *říct* loučím, ale „vzdalovat se“ je ten správný pojem.

Takže mnohem víc času trávíte na chalupě v Českém ráji?

V*íte, já si bez toho divadla nějak neodpočinu…(smích). My jsme se loni dohodli, že končíme.* Nedávali jsme to nikde ve známost. Opravdu jsme odehráli poslední představení, ani jsme to nějak neoslavovali, protože konec přece neoslavujete. A rozjeli jsme se každý z našeho hereckého souboru domů. Ráno jsem vstal s tím, že jsem si to rozmyslel. Že bez divadla neumím a nemůžu fungovat. Pro mě je divadlo a kontakt s lidmi důvodem mé vlastní existence.

Já bych na to měl paralelu se sportovci. Třeba hokejisté, když skončí kariéru, tak se přiznávají, že ani ne po týdnu už jim chybí atmosféra v kabině…

M*áme to zkrátka podobné – když fanoušci řvou, tleskají* a skandují, tak je to vlastně také ocenění určitého představení. Ne nadarmo se říká, že fanoušci jsou dalším hráčem. A my herci to máme úplně stejně.

A jak tedy často Vás ještě můžeme vidět v divadle?

o, já jsem nějak na Jáju nedával pozor během prázdnin a ona se rozmáchla…(smích). Já jsem se s kamarády na konci prázdnin domlouval, jak budeme chodit na tenis v září a v říjnu, a Jája u toho byla. Ale my jsme ji moc nevnímali, protože jsme se bavili mezi sebou. A já jsem jim říkal, že na začátku září mám jedno představení, pak nějakou besedu, ale pak, že jsem volný. A Jája se do toho vložila: „no, ono to tak úplně není…“ A to jsem zpozorněl. Já totiž nemám diář, jako jeden z mála. Můj diář je moje žena. A když jsem si od ní ten kalendář vzal, tak jsem vyvalil oči, protože tam se víc hraje, než odpočívá. Je tam plno zájezdových představení…Tak jsem řekl, že to takhle nejde. Ale ona použila to, o čem jsme se bavili před chvílí: „Ale vždyť chceš hrát!“

Závěrečná otázka se týká zdejšího sálu, věděl jste, že něco tak nádherného v Kosmonosích je?

„Do Kosmonos jsem jezdil za kamarádem, ale tyhle prostory mě uchvátily. Ten sál i areál zámku jsou nádherné a doufám, že se sem ještě vrátím.“

PAVEL PETR, FOTO MIROSLAV POLACH

VYNIKAJÍCÍ VÝSLEDKY KOSMONOSKÝCH TWIRLEREK

Poslední soutěž letošního roku proběhla o víkendu 4. a 5. 11. 2023 v hale Slavia v Hradci Králové. Této nejvyšší soutěže – Mistrovství České republiky v twirlingu se zúčastnily twirlerky a twirleři nejvyšší výkonnostní třídy A. Z klubu Pomněnky soutěžilo 8 děvčat.

Ve většině kategorií se soutěžilo dvoukolově. Přestože v hale, která již něco pamatuje, bylo chladno, výkony soutěžících to neovlivnilo. Úroveň provedení choreografií byla vysoká, což potvrdili i porotci z Francie a Nizozemí.

Twirlerky našeho klubu dosáhly výborných výsledků. V sólových disciplínách byla nejúspěšnější ze všech soutěžících twirlerů **Eva Beranová**, která pro klub Pomněnky Kosmonosy vybojovala čtyřikrát 1. místo s titulem Mistr České republiky v disciplínách povinné sólo, sólo se 2hůlkami, x-strut, rytmické taneční sólo. Dále 1. místo v disciplíně sólo se 3 hůlkami. Velkou radost jsme měly z umístění **Kateřiny Ratimcové**, která v disciplíně sólo 2 hůlky kategorie junior získala **1. místo a titul Mistr České republiky**. Na prvním místě se umístil **twirlingový** tým ve složení Eliška Beranová, Kateřina a Veronika Ratimcovy, Natália Kovacsová, Tereza Štechová a Lucy Tarnocy s choreografií Evy Beranové v taneční twirlingové disciplíně. **Eliška Beranová** vybojovala ve finále rytmického tanečního sóla **3. místo a titul II. Vicemistr České republiky** a ve finále **povinné sólo 3. místo a titul II. Vicemistr** České republiky. **Natália Kovacsová** ve své disciplíně **sólo se 2 hůlkami 3. místo a titul II. Vicemistr** České republiky. **Tereza Prskavcová** v disciplíně x-**strut obsadila 3. místo a titul II. Vicemistr České republiky**. Veronika Ratimcová se umístila ve finále povinného sóla hodnocené 4. místo. Tereza Prskavcová finálové oceněné 6. místo v rytmickém tanečním sólu.

Medailově oceněná děvčata získala nominaci na Mistrovství Evropy, které se bude konat o Velikonocích v nizozemském Eindhovenu. Vynikajících výsledků na Mistrovství České republiky bylo dosaženo velkým úsilím a cílevědomostí děvčat při tréninicích a velmi dobrým vedením jejich trenérů. Velký podíl na tomto úspěchu má i možnost trénování ve výborných prostorech Multifunkční tělocvičny Kosmonosy.

Poděkování za skvělou reprezentaci klubu Pomněnky a města Kosmonos patří nejen děvčatům a trenérkám, ale především jejich rodičům, bez jejichž podpory jak z hlediska dopravy na tréninky a soutěže, tak financování haly by provozování tohoto sportu nebylo možné.

NÁTÁLIE MOCOVÁ

HASIČI, TO JE SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST, ŘÍKÁ O SOBĚ ANETA KLÍMOVÁ

Už od roku 2018 se ve světě požárního sportu pohybují ženy reprezentující Sbor dobrovolných hasičů Kosmonosy. Převážně startují v Jizerské lize, kde v letošním roce vybojovaly výborné druhé místo v disciplíně požární útok. Členkou týmu je také ANETA KLÍMOVÁ. Právě s ní jsme si povídali.

Můžete přiblížit, v jakých soutěžích vlastně startují kosmonoští hasiči? Představte váš tým čtenářům kosmonoského Zpravodaje.

„My jsme kosmonoské ženy A a převážně běháme Jizerskou ligu. Občas jezdíme i na Východočeskou hasičskou ligu nebo Podkozákovskou. V předchozích letech jsme se účastnily i extraligy, která byla zároveň tou Východočeskou. Bylo to uspořádáné v jeden den. Ale protože naše proudařka „sedí“ na více židlích a vzájemně si tuto funkci půjčujeme z jiných týmů, tak letos jsme se účastnily jen té Východočeské.“

Z čeho se samotné soutěže skládají?

„My se věnujeme pouze požárnímu útoku, což je pro představu útok s vodou. Nejsou to stovky nebo štafety, které se také běhají.“

Jakou má požární sport tradici právě v Kosmonosích? Hlavně tedy v případě ženského družstva?

„My ženy jsme se daly dohromady v roce 2018. Jen se každý rok tak nějak pozměňuje sestava. Někdo třeba odejde, a tak sháníme náhradu. Někdy bývá problém také s dojížděním. Jedna z kolegyň je až ze Semil. Tady v okolí bohužel ty holky o požární sport nějaký extra zájem nemají.“

Jak početně velká je třeba sestava pro účast v soutěži?

„Máme stabilně sedm holek. Když ale některá z nich nemůže, vypomohou nám jiné týmy. Podobné záležitosti se řeší přátelskými výpůjčkami. A téměř ve 100 procentech případů si vyjdeme vstříc. Jen se to musí řešit s dostatečným časovým předstihem před závody.“

Jak často máte možnost trénovat?

„Trénujeme jednou týdne, a to ve čtvrtek tady na hřišti v Kosmonosích. Závody máme v podstatě každý víkend. Jen léto bývá takové volnější, přeci jen bývají dovolené. Za červenec a srpen máme tak tři, maximálně čtyři závody.“

Ještě nebyla řeč o úspěších. Co se vám podařilo od roku 2018?

„Ten první rok byl pro nás všechny hodně poznávací, dávaly jsme se dohromady, nevěděly, co od toho máme čekat. V roce 2019 nás kamarád Roman Vavřinka naučil lépe běhat, předal nám zkušenosti. V roce 2020 byl covid, to se nemohlo nic, ale v roce 2021 už jsme vyrazily na extraligu nasbírat nějaké zkušenosti, a hned se nám povedl osobní rekord – nejrychlejší čas 16:31 sekundy, který držíme dodnes. A bylo z toho krásné třetí místo v extralize mezi elitou požárního sportu. A byl to doteď pro nás největší úspěch. A pak byly ne úplně stabilní časy až do letoška. To jsme vůbec nic nečekaly, protože jsme vzaly holčinu, která dva roky neběhala, má ročního chlapečka, a najednou z toho bylo celkové druhé místo na Jizerské lize. V ní jsme se jednou radovaly z vítězství v závodě, třikrát z toho bylo druhé a čtyřikrát třetí místo.“

Kde vůbec se konají vaše závody? Kam až musíte jezdit? A kde jsou ty extraligové bašty?

„Nejdál od nás je to Dubenec v okrese Trutnov, jinak to bývá tady v okolí – třeba v Krásné Vsi, Bechově, tady v Kosmonosích, pak jezdíme do Jirkova, což je za Železným Brodem, dál je to například Malá Skála. A extraligové bašty? Teď to jsou Mamby z Plumlova u Olomouce – a pro nás jsou vzorem. Dávají „patnáctkové“ časy. Pro nás zatím nedosažitelné.“

Co vás čeká teď? Zimní přestávka?

„My si přes zimu dáváme pauzu, dřív jsme se scházely tady v tělocvičně, jenže holky jsou zdaleka a je to pro ně náročné. Takže se snažíme spíš individuálně trénovat a dodržovat nějakou životosprávu. A ostrý trénink začne až zase na jaře“

Už víte, co vás čeká v příštím roce?

„Pro nás bude výzvou, že se vůbec dáme dohromady…(smích). Musíme počítat třeba s mateřskými povinnostmi nebo nějakými rodinnými závazky, ale snad se nám podařilo dát dohromady tým, se kterým vyběhneme znovu na Jizerskou ligu. A uvidíme, jestli klapnou i nějaké další závody.“

Zatím si povídáme o družstvu žen. Co ale vy osobně? Jaký vztah právě k hasičům a požárnímu sportu máte?

„Já jsem tady u hasičů od šesti let. Táta je dobrovolným hasičem, od mých dvou let mě brával na závody. Takže se v tom pohybuji od malička a moc mě to baví. Zkusila jsem i jiné sporty – třeba mažoretky, hokejbal – ale tohle je srdeční záležitost. A mým cílem je, abychom byly vyrovnané – na obou proudech šestnáctkové časy a snem je patnáctkový čas. To je výzva!“

Co dodat na závěr našeho povídání?

„Určitě se sluší poděkovat – v první řadě lidem ze Sboru dobrovolných hasičů Kosmonosy, že nás finančně podporují, platí nám soutěže, abychom mohly vyběhnout, a společně s městem nám hradí materiál. Takže moc děkujeme SDH Kosmonosy a Městu Kosmonosy za finanční podporu. Bez jejich pomoci bychom se našemu sportu nemohly v žádném případě věnovat.“ **(pp)**

POŽÁRNÍ SPORT V KOSMONOSÍCH OČIMA TRENÉRKY LUCIE DLOUHÉ

Závodnice, ale také trenérka a vedoucí dětí. To vše zvládá v případě Sboru dobrovolných hasičů z Kosmonos LUCIE DLOUHÁ. Kromě vlastního závodění je pro ni prioritou výchova těch nejmenších a jejich příprava. Určitě se mají čím pochlubit. Také o tom jsme i povídali v útrobách hasičské zbrojnice.

Co vás vlastně přivedlo k hasičskému sportu?

„Naše sousedka dělala vedoucí dětí. A asi před dvanácti lety mi táta řekl, jestli to nechci zkusit. Začínala jsem v žákovské kategorii. Před třemi lety jsem pak začala pomáhat s tréninkem dětí. Od loňského roku jsme se staly společně s Adélou Habeltovou jejich vedoucími. Zároveň běhám za kosmonoské ženy B. Dohromady jsme se daly v roce 2019, pak přišel covid a žádné soutěže nebyly. Rozběhaly jsme se až předloňskou a loňskou sezónu, když jsme byly ještě dorostenky. Letos jsme poprvé v ženské kategorii. Běháme nižší soutěž Boleslavský pohár a věnujeme se postupovým soutěžím, což není jen požární útok, ale také štafety, běh na 100 metrů s překážkami a další disciplíny.“

Pro dívky to musí být fyzicky náročný sport. Nebo ne?

„Já to zvládám v pohodě, ale máme v týmu i drobné štíhlounké holky, pro které je někdy problém vytáhnout savici z kádě.“

Pojďme zaměřit pozornost na děti. Jaký je mezi nimi v Kosmonosích o požární sport zájem?

„Dříve jsme měly opravdu hodně dětí, ale po covidu to opadlo. Řada z nich skončila a už se jich tolik nevrátilo. Potěšitelné je, že tuto sezónu na podzim začalo dost dětí zase docházet, takže doufám, že zájem poroste.“

Tak mě napadá – jsou to převážně děti členů kosmonoského sboru nebo ne?

„Ne ne, jsou to děti rodičů mimo náš sbor. Má to svou logiku – děti členů už jsou většinou odrostlé.“

Jak často se děti připravují?

„Tréninky jsou jednou týdne, a to v pátek na dvě hodiny. Samozřejmě ale záleží na potřebách. Před tím, než začala útoková sezóna, tak jsme přípravu protáhli, protože děti potřebovaly víc trénovat. Nebo když jsme postoupili na krajskou soutěž, trénovaly třikrát týdně. Teď kluci, dorostenci, postoupili z okresního kola závodu požárnické všestrannosti do krajského, takže také trénují mnohem častěji.“

Když zůstaneme u dětí – jak jsou rozdělené jednotlivé kategorie? A jak to vypadá prakticky – i ty nejmenší děti tahají těžké hadice?

„První kategorií je přípravka. To jsou předškolní děti zhruba od tří let do šesti let, pak jsou mladší žáci od šesti do deseti let, starší žáci jsou pak od 11 do 15 let. A přípravkové děti, protože jsou maličké, tak mají upravený materiál, běhají s tenčími hadicemi, všechno mají lehčí a nestříkají do terčů, ale mají takové plamínky, do kterých se mají trefit.“

Mimochodem, jak jsou na tom děti s pohybem?

„Upřímně – bývalo to lepší, ale nejsem tak úplně skeptická. Máme ve svém středu i hodně dobré děti, které jsou na tom pohybově opravdu skvěle.“

Jakými úspěchy se kosmonoské děti mohou pochlubit?

„Asi tím největším úspěchem je postup dětí do krajského kola v rámci celostátní soutěže hry Plamen a bylo to před dvěma lety. A dorostenci, jak postoupili, tak to byl také velký úspěch. Předloni jsme vybojovali třetí místo v Boleslavském poháru, letos čtvrté.“

Co vás teď v nejbližší době čeká?

„Tréninky určitě budou i v zimním období. Spíš, ale budou takové odlehčenější.“

Už máte jasno také o programu na příští rok?

„U těch dětí je to hodně proměnlivé. Jednou je to baví, podruhé ne. Bude záležet na tom, kolik jich na jaře zůstane. Teď nám nějaké děti budou odcházet do dorostu, protože jim je patnáct let. Tak uvidíme.“ **(pp)**

FOTBALISTÉ PO PODZIMU TŘINÁCTÍ

Fotbalisté Kosmonos uzavřeli podzimní část divize skupiny C. Po odehrání patnácti zápasů patří týmu vedenému trenérským triumvirátem Milan Pechanec, Michal Mašek a Daniel Jireš třinácté místo. Po předchozích sezónách, kdy se mužstvo pohybovalo v popředí tabulky, jsou zatím výsledky za očekáváním.

Kosmonoským fotbalistům se detailně budeme věnovat v prosincovém vydání Zpravodaje. Teď hráče i fanoušky těší, že tým zvládl vítězně závěrečné tři zápasy kalendářního roku. Nejprve zvítězili v Letohradu 3:0, další výhru, tentokrát 3:1, vybojovali na hřišti pražských Spojů, a to 3:1. Loučili se pak před domácím publikem proti Hlinsku, které zdolali 3:0.

Příště se zaměříme na hodnocení sezóny, slovo dostanou prezident klubu Petr Bernard, trenéři Michal Mašek a Daniel Jireš a také kapitán Michal Mašek mladší. Víc vám zároveň prozradíme o výstavbě hřiště s umělým povrchem a také rekonstrukci šaten.

(pp)

Fotbalisté Kosmonos (v červenobílém) se s divizním podzimem loučili výhrou 3:0 nad Hlinskem. Fotil Jaroslav Hoffmann

CYKLOKROS MÁM PROSTĚ RÁDA, ŘÍKÁ O SOBĚ KOSMONOSKÁ CYKLOKROSAŘKA KRISTÝNA ZEMANOVÁ

V říjnu oslavila cyklokrosařka Kristýna Zemanová teprve dvacáté narozeniny. Přesto už pro propagaci města Kosmonos udělala obrovský kus práce. Nejenže úspěšně zvládla maturitu na mladoboleslavském gymnáziu, ale také Českou republiku a naše město reprezentuje ve světě sportu. Na začátku roku vybojovala bronz na cyklokrosovém mistrovství světa, teď k němu přidala medaili ze stejného kovu z evropského šampionátu. To vše v kategorii do 23 let. Proto si zaslouží pozornost také ve Zpravodaji. S reportážním mikrofonem jsme se za ní vydali na soustředění do Tábora.

Na mistrovství Evropy jste získala bronz. O něm je řeč na první straně Zpravodaje. Já bych ale naše povídání začal na světovém šampionátu. Tam jste také vybojovala třetí místo. Co vám právě tento cenný kov přinesl? Ať už po sportovní nebo osobní stránce?

„Určitě to bylo takové naplnění snů, protože si myslím, že každý sportovec touží po nějaké medaili z vrcholné akce. Splnil se mi tedy sen a úspěch mi přinesl i hodně fanoušků, spoustu pozitivních ohlasů, strašně moc gratulací a samozřejmě i nějakých možností, včetně různých spoluprací. Určitě to bylo moc hezké období a jen jsem doufala, že na to budu schopná navázat.“

To se vám podařilo, máte další bronzovou medaili, teď z mistrovství Evropy. Kolik dřiny ale vůbec stojí za tím, aby člověk mohl vystoupit na stupně vítězů?

„To je těžké říct. Já jsem si našla takovou cestu, že se tréninky bavím. Snažím se nevnímat, že to je dřina. Dělám to prostě proto, že to mám ráda, a protože to chci dělat. Nemám proto úplně pocit, že bych nějak extra dřela a byla po každém tréninku „servaná“. Samozřejmě jsou těžší dny – i ty lehčí. Někdy cítím únavu, že mě bolí nohy a jsem ráda, že někam dojdu. Jak ale říkám, snažím se si to užívat a z tréninků přijdu vždy pozitivně naladěná, protože jedu do míst, kde to mám ráda. Tak, aby mě to nabíjelo.“

Na druhou stranu – teď už máte dvě bronzové medaile z vrcholných akcí. Berete to jako takovou odměnu za to, co člověk vlastně dělá a třeba i sportu obětoval?

„Určitě. Je potřeba to tak brát. Už jsem to zmínila – všichni sportovci to dělají proto, aby měli nějaké úspěchy, nějakou medaili. Určitě je to obrovská odměna.“

Myslíte si, že vaše medailové úspěchy zvedly nebo zvednou ještě zájem o český cyklokros?

„Tak doufám, že medaile zvednou trošku zájem a sledovanost cyklokrosu. Na druhou stranu teď vnímám, že spousta lidí ode mě znovu tu medaili nebo další úspěch očekává. V tomhle jsem si na sebe upletla tak trochu bič. Konkurence ve světě je strašně velká. Nikde není dáno, že příští rok na šampionátu v Táboře budu druhá nebo dokonce první. V tomhle směru je to takové trošku nepříjemné, ale jinak si to pochopitelně užívám.“

Z vašich slov vyplývá, že jste pod tlakem před únorovým mistrovstvím světa v Táboře. Nebo to vnímáte jinak?

„Snažím se si to nepřipouštět. Myslím si ale, že až se šampionát opravdu začne blížit, ten tlak asi bude. Takové mé předsevzetí teď je zůstat v klidu a jet si to užít jako všechny ostatní závody.“

Vraťme se ještě k mistrovství světa. Co po něm následovalo? Jak jste zvládala také školu a maturitu na mladoboleslavském gymnáziu?

„Nejdřív samozřejmě byla malá oslava. Pak, když to trochu opadlo, tak přišel návrat do školy. Soustředila jsem se na učení a květnovou maturitu. Všechno to naštěstí proběhlo dobře, ze začátku i profesoři ve škole oslavovali, takže to bylo takové hodně příjemné. Pak přišel trošku i odpočinek od kola, byli jsme s rodiči na dovolené. Tam jsem si odpočinula jak fyzicky, tak psychicky. Po návratu jsem se vrátila naplno do tréninku a také studia.“

Zmínila jste profesory a jejich zájem. Byla jste po světovém šampionátu, a nejen třeba v Mladé Boleslavi a Kosmonosích, hodně populární?

„Pravdou je, že se mi hodně lidí ozývalo. Byla jsem přijatá na magistrátu v Mladé Boleslavi a také na Městském úřadu v Kosmonosích, absolvovala jsem nejrůznější akce. Ve škole za mnou chodili profesoři, tak jsem chodila pozdě do hodin. Vždycky

mě někdo na chodbě zastavil a chtěl si povídat … Bylo to ale moc hezké a příjemné. Těšil mě zájem pedagogů, a že respektují, že kromě gymnázia dělám i něco jiného. A že to není jenom nějaké „vození“ na kole místo školy, ale věc, za kterou je nějaká dřina. Uznávali to a pak i ten jejich přístup ke mně se změnil. To všechno bylo takové víc na pohodu, bych řekla.“

Když to odlehčím – i u maturity to bylo podobné? Vy jste povídala o šampionátu, zkoušející poslouchali a tím to skončilo?

„Jo přesně tak to naštěstí bylo… (smích) Já jsem se celou dobu bála, co tam budu dělat, ale pak vlastně i ty otázky u maturity mi naštěstí sedly. Vytáhla jsem si takové, které jsem si přála. Bylo to takové příjemné povídání s profesory, takže i ta maturita naštěstí byla taková poklidná.“

Co pro vás bylo těžší – složit maturitu nebo získat bronz z mistrovství světa?

„To je zajímavá otázka … Možná ta maturita byla těžší. Kolo sice vyžaduje víc dřiny a systematické práce, ale pořád je tam to, že to mě to baví a moc to chci dělat. Maturita oproti tomu byla povinnost, i když to samozřejmě bylo

v mém zájmu ji zvládnout co nejlépe. Ta medaile z mistrovství ale asi byla sladší.“

Co dál vy a škola? Vím, že jste studiu věnovala hodně času a pozornosti. Na druhou stranu jste mi nedávno prozradila, že si od školy chcete odpočinout. Jaká je tedy skutečnost?

„Už minulý rok jsem říkala, že bych si eventuálně chtěla dát od studia rok pauzu. Pak ale, když spolužáci podávali přihlášky na různé školy, tak jsem si řekla, že by byla škoda nikam nejít. Nakonec se ale věci sešly tak, že si dám rok pauzu a budu se na sto procent věnovat cyklistice. Třeba se budu schopná posunout někam víc dopředu, zjistím, na co mám a na co ne. S tím pak budu moct naložit v dalších letech. Určitě ale platí to, že bych chtěla příští rok na vysokou školu nastoupit. Studovat samozřejmě chci a taky jsem si vědoma toho, že s gymnáziem toho asi v životě moc nedokážu.“

Vedle školy hodně ovšem přemýšlíte také o své sportovní budoucnosti. Aktuálně platí, že jste zůstala v Brilon Racing Teamu. Co ale dál? Hodně se mluví o tom, že pokud se někdo chce posunout, musí se vydat do Belgie nebo Holandska. Jak to vidíte?

„V tomhle směru to není tak úplně jednoznačné. Nějaké nabídky sice byly, ale není nabídka jako nabídka. Kolikrát to nebylo úplně výhodné. Ve finále mi, po zvážení všech pro a proti, vyšlo, že nejlépe bude zůstat v domácím týmu, kde mám full servis. Opravdu tady mám všechno, na co si vzpomenu. Také s ohledem na mou psychickou pohodu jsem zvolila variantu zůstat doma. Všechno si tak budu dělat tak, jak jsem dělala doposud. Upřímně, v té Belgii z vás sice vyždímají maximum, ale chybí takový rodinný a lidský přístup k závodníkům. To si myslím, že já bych se svou povahou asi těžce nesla. Samozřejmě jsem si vědomá, že do Belgie nebo Holandska bych jít měla. Zároveň si ale myslím, že pokud tam budu často závodit, tak tam posun může být znatelný také. Zkrátka, jenom tam odejít a žít, není cesta k úspěchu.“

Nemáte ale doma, když o tom mluvíte, problém donutit se třeba k tréninku?

„Naštěstí se znám moc dobře a vím, co potřebuji a co bych na tréninku měla objet. A když už něco chci objet a usmyslím si, že to objedu, tak to prostě udělám. Ať prší nebo sněží, vždycky to prostě musí být tak, jak já chci. S tím naštěstí problém nemám. Když si prostě naplánuju těžkej trénink, tak ho udělám. Kolikrát si třeba nadávám, že jsem to udělala až moc těžké, ve finále ale přijde odměna v podobě nějakého úspěchu a vlastně jsem ráda za to, jak trénuju.“

Kristýna Zemanová tedy sama sebe nemusí přemlouvat?

„Naštěstí ne. Naštěstí má Kristýna Zemanová dřinu ráda a vždycky po té dřině přichází pocit uspokojení, že trénink za něco stál a že i pro sebe jsem něco udělala. Kolikrát přijedu i s vyčištěnou hlavou, takže to je bonus.“

Může přijít i nějaká sladká odměna, třeba kremrole?

„Člověk si občas musí dopřát. Já ráda vařím a peču, a tu pusu neošidím … (smích).“

Nahrála jste mi na další otázku – kdybychom k vám dorazili na návštěvu – čím nás pohostíte?

„Peču hodně sladké, takže bych určitě nabídla nějaký koláč, různé buchty, perníky, cokoliv. To není problém. Vždycky se u toho odreaguji a pak si to dám třeba před tréninkem nebo po něm. Je to taková má rutina to pečení.“

Pojďme zpátky k cyklokrosu. Vrcholem sezóny bude únorové mistrovství světa v Táboře. Ve městě, kde se velice často připravujete. Navíc kousek od hotelu můžete vídat billboard hlavní tváře šampionátu Zdeňka Štybara, a to v nadživotní velikosti. Hodně vám to tam připomíná, že už se boj o světový titul blíží? Zatěžuje už vám tu hlavu?

„Zatím nezatěžuje téměř vůbec. Přece jen přicházejí i jiné závody. Ten mistrák světa je ještě poměrně daleko. Mezitím se může stát ještě spousta věcí. Tak proto se k Táboru ještě neupínám. Na druhou stranu v hlavě určitě je myšlenka, že se tam člověk chce ukázat v tom nejlepším možném světle a že chce navázat na předchozí úspěchy. Říkám ale – zatím se k tomu neupínám. Tím, že jsem cyklokrosařka, tak mám prostě tu sezónu od září do února. Všechny ty závody tak pro mě mají stejnou váhu a hodnotu.“

Na druhou stranu těšíte se při domácím šampionátu na fanoušky a jejich podporu?

„Samozřejmě se na fanoušky těším. V Táboře jsou vždycky skvělí. Pokaždé vás ženou, a i nad schody nebo překážkami vás ještě vlastním povzbuzováním tlačí. To bývá docela pozitivní věc. Když vám nohy vypovídají trošku službu a někdo vás povzbuzuje, tak vám to dodává energii. Proto se na fanoušky těším, celkově ta atmosféra vám hodně přidá po té psychické stránce a dokáže vás strašně moc namotivovat.“

Načali jsme téma mistrovství světa. Co trať v Táboře? Jak by vám měla sedět? Jak ji vnímáte?

„Tak pravdou je, že na soustředění mi to tady nejezdí. Když je tady ale závod, tak naštěstí musím zaťukat, že mi to vždycky sedlo. Doufám, že na samotný závod se všechno sejde tak jak má, budu odpočatá a natrénováno budu mít tak, abych mohla podat co nejlepší výkon.“

Reprezentační trenér Petr Klouček by si pro únorový závod přál v Táboře sníh. Co vy? Máte nějaké speciální přání v tomto směru?

„Upřímně – mně je to v podstatě asi jedno, na čem budu závodit. Přeci jen podmínky na tratích se často mění z hodiny na hodinu. Musíte být připravený na všechno a počítat se vším. Když bude sníh, tak mi to nevadí.“

Může být pro vás české reprezentanty výhodou, že trať pro šampionát dobře znáte? Prakticky každý měsíc tam máte možnost trénovat. Pojede se tam i mistrovství republiky.

„Nějaká výhoda to asi být může. Druhá věc je ta, že teď ještě trať není úplně stoprocentně připravená, vyznačená. Úplně přesně si tak trať neprojíždíme. Trať není stoprocentně taková, jako bude při závodech. Ale možná v tom přeci jen malinká výhoda bude. Pokud má ale někdo silné nohy, tak zajede na čemkoliv, i kdyby tu trať viděl den předtím poprvé.“

Jak moc může úspěch na šampionátu, a nejen váš, ale i ostatních reprezentantů, ovlivnit budoucnost českého cyklokrosu? Přeci jen by úspěch potřeboval.

„Určitě to bude zlomový bod, ke kterému se upínají zraky spousty lidí a pochopitelně fanoušků. Uvidíme, co šampionát přinese. Já věřím a doufám, že závodníků, kteří mají šanci na úspěch, je tady hodně. A věřím, že to řadě z nich vyjde a cyklokros podrží.“

PAVEL PETR,
FOTO MARTIN KORHEL

KOSMONOSKÝ ZPRAVODAJ – informační a vlastivědný měsíčník – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydavatel: město Kosmonosy, adresa: Městský úřad Kosmonosy, Debřská 223, IČ: 00508870. Ev. č.: MK ČR E 14066.
Místo vydání: Kosmonosy. Číslo vydání: 11/2023. Vychází 16. 11. 2023. E-mail: sekretarka@oukosmonosy.cz. Uzávěrka materiálů pro prosincové číslo: 20. listopadu 2023.
Inzerci pro Kosmonoský zpravodaj je možné podat na adrese vydavatele.